

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Ducitur ad supplicium. n. 41.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1595.

cum muneris nostri sit animarum lucrum, messis Christi, conseruatio & restitutio fidei vbiq̃e Catholicæ, aduersus quæ nemo ferre potest legem. Hæc fufius, quanquam nota sint omnibus, recolenda cenlui, quoniam capita sunt accusationis meæ. Præterquam quod rogatus à Sacerdote hoc facio, vt tibi, & illi, & omnibus satisficiam ad Dei gloriam. Et si enim alia quædam recitata sint, quod videlicet egerim cum Rege Hispaniæ, & cum quibusdam quos ipsi inter proditores recensent, quia tamen nihil à me proditorie actum dictumue probare poterant, neque illi perrexere vrgendo, neque mihi facta est copia respondendi; sed disertis verbis pronuntiarunt, vt statuti quo decernuntur proditores Sacerdotes in Patriam reduces, me condemnari. Rogo igitur omnipotentem Deum vt nequaquam illis imputet sanguinem meum; Et liberet Regnum istud à participatione tanti peccati; quod illi sanè qui hos laqueos ad capiendos innocentes contexuerunt, si studio & certa deliberatione id fecerunt & sine pœnitentia decesserunt, æternum solu ent. Aperiat Deus Reginæ & optimatibus oculos vt videant & emendent quod peccatum est: Et Spiritus Sanctus destruat potestatem satanæ & Antichristi potentiam, quæ in hæreditatem Christi tanto impetu irumpit, qui interficiet impium spiritu oris sui, & conteret eum velociter. Amen. Non possum nunc reddere rationem annuæ meæ probationis in arce Londinensi, neque aliorum multorum; In Cælo legemus alter alterius secreta cordis, & quæcunque scire cupimus in lumine Christi. Ista sufficiant, scripta festinanter, sed multo cum affectu & propensissima voluntate. Tempus est vt valedicam calamo, & ad preces me conuertam assiduas, eiusque præsentiam cui milito, donec illi occurram; crastinus vt spero, nos coniunget dies cum fruam æternum eius glorioso conspectu facie ad faciem; vbi tui non obliuiscar, neque eorum qui illius sunt; Hæc est spes mea in infinita potentia, sapientia, & bonitate Creatoris, Redemptoris, & Sanctificatoris mei, per Christum Iesum Dominum & Saluatorem meum, cui cum Patre & Spiritu Sancto sit omnis honor & gloria in Cælo & in terra in sempiterna sæcula, per passionem & merita seruatoris nostri, hæc feria sexta, & quarta Quadragesimæ, tam vicina Passionis Domini nostri, cui vt me velit conformare & nos omnes, emixtissime rogo. Gloria Patri & Filio & Spiritui Sancto in æternum. Amen. Hæc *Henricus* ad *Richardum*: Non tamen sequenti die, qui erat Sabbathi, sed proxima feria secunda passus est.

Ducitur ad
supplicium

XXXXI. Vt illuxit autem optata supplicij dies, adest Magistratus ad custodiam; primus producit *Alexander*, & pro foribus in crate, quæ raptandi erant, supinus procubuit, cuius læuum latus cum occupasset, dexterum meliori se concedere dixit. *Henricum* duas amplius horas detinuit vnda aduentium, qui pars salutabant, pars sibi pacem ac bonam precationem exposcebant, alij peruerso studio præposterè sciscitando disputandoque fatigabant. Ipse de Regina modestè ac perhonorificè loqui, testari obleruantiam, & obsequium suum, omnia illi fausta & fortunata precari. Ergo nonnulli vana spe freti

Ipe freti eius de constantia dimouendi si mora supplicio fiat, festinant ad Praesidem, obsecrant procrastinet. Praeses qui nec supplicium in diem alterum rejicere poterat neque indulgentiam ullis artibus *Henricum* labefactatum in sperabat, ut flagitantibus tamen aliquid concederet; *Henricum* curat interrogari, quid esset capturus consilij, quid alijs daturus si Regina sacris interdicta Romanus Pontifex bellum inferret? *Henricus* declinata priuata quaestione inuidia, nihil se vnquam quod nefas esset, nihil ab officio aut conscientia alienum facturum respondit. Atque ita deiectis inani Ipe solicatoribus iussus est ad traham produci. Excepit venientem *Alexander* impensè gratulans, & procumbentem veneratus est. Ministri ut vel eo solatio quod ex mutua colloctione capturi erant illos destituerent, in stercora composuere diuersos, ut *Henricus* obuerso ad equum capite, *Alexander* pedibus eodem conuersis raptarentur. Vbi ad locum supplicij mediam tracti per vibem venete, prior *Alexander* constantia & pietate illustris actus est in patibulum. *Henricum* eo spectaculo nihil commotum, iamque scalae primos gradus animosè prementem, sublato clamore hortari pro se quisque de populo, ut vitae suae dum integrum esset, conluleret: Satis fore ad illam seruandam, si se Reginae voluntati quaque tandem ex parte accommodaret, aut certe consultationem cum ipsius concionatoribus admitteret. Respondit, conformare se in minimo contra fidem ritulque Catholicos non posse sine scelere; frustra verò fore consultare cum ijs quos pridem ad colloquium adhibitos, nihil pro se solidi afferre posse conuicerat: Rogare itaque nè sibi pergant esse molesti. Monentibus ut in extremo hoc articulo Charitati saltem ac paci studens vnà secum pro sua salute preces ad Deum & vota coniungeret: Sibi quidem pacem constare aiebat cum omnibus, seque vel suis intersectoribus ignoscere, & Dei misericordiam illis implorare; non posse tamen se precum cum illis, qui ab Ecclesia alieni essent, habere communionem; obsecrare, obtestarique Catholicos, si qui praesentes adstarent, ut pro impetranda ceteris verae fidei luce sempiternae salutis necessaria, sibi vero in finem vlque perseuerantia, Deum vnà secum orarent; sublatisque in Caelum oculis atque erectis, ut per vincula poterat, manibus, è scalarum gradu orationem dominicam clara voce percurrit. Cui cum in argumentum sui in Deiparam studij salutationem Angelicam ordiretur attexere, deturbari iussere de scalis, & paulo post fune praeciso corpus exceptum in partes de more secuere, tanto spectantium luctu & dolore ut plurimi sibi non possent à lachrymis temperare. Eboraci res gesta est ad diem decimum septimum Aprilis, quem alij septimum Stylo veteri signant, Anno millesimo quingentesimo nonagesimo quinto, Aetatis omnis trigésimo sexto, actae in Societate vndecimo, tam magno optimatum

1595. concursu quam vix vnquam visus esset ; tanto bonorum solatio , vt magnum gloriæ Dei & Sanctæ Catholicæ Fidei incrementum speraretur.

Edwardi
VValpoli
in fide &
Religione
progressus.

X X X X I I. Proximum est vt ab hac arbore excisa quis fructus ad reliquam *VValpolorum* familiam manarit ostendamus ; *Henricum* enim diximus cæteris parentis loco fuisse. Et *Edwardum* quidem affinem cum primùm parentes intellexerunt ad Catholicam propendere, euocatum Londino, quâ increpando, quâ blandiendo conati sunt ab incepto auertere, diuersisque ficti verbi præconibus traditum noui pugilis tentauere constantiam : Ille terroribus illecebrisque superior, argumenta etiam fallorum dogmatum quæ adferebantur facile ad inuictæ petræ soliditatem elisit ; & quamquam nemini ad id tempus Sacerdoti Catholico notus, tenuit quam arripuerat fidem. In parentum animis certabant cum indignatione amor & dolor : Metus etiam legum cohibebat nè Filio Catholicam profitenti ea quæ filijs debentur pietatis officia præberent. Post varias frustra tantatas vias reuocandum ab instituto, Mater multis cum lachrymis octo aureorum donatum pecuniâ dimittit domo, iubetque abire quo liberet. Sperabat terrenis affixa mulier cæctum patrijs ædibus filium respecturum retro, & amplæ hæreditatis cum exigua pecuniola commutatione carorumque desiderio emolliendum. At *Edwardus* cuncta præ Dei lege posthabens, perstitit inuictus, & latuit aliquamdiu apud affinem in Catholicos propensum operiens commodum nauigandi tempus tentauitque abire Regno. In portu detectus ducitur Londinum & summi Tribuni sedi addicitur captiuus. Voluit Deus hac etiam ratione eius probare fidem, & nuperi hospitis remunerari beneuolentiam. Etenim data opportunitate pridem ab vxore dissidentem habitationi thoroque restituit, & morbo correptum conciliari curauit Deo. Ille vero moriens sine liberis *Edwardum* instituit ex asse hæredem : quâ hæreditate auctus, obtentâ Concilij Regij licentiâ ad annos tres nauigat. *Thesauro ostenso nunquam desunt qui inhient.* *Edwardi* in suscepta fide perseuerantia iuncta diuturnæ è Regno absentia spem fecerat non nemini apud Reginam pollenti gratiâ, ordinibus Romano ritu initiatum aut rediturum nunquam in Patriam, aut si rediret facile possessionibus exuendum. Impetrat igitur primò potestatem in bona huiusmodi inuadendi tanquam fugitiui. Tum eadem iudicio postulat vt Reginæ inimicis adherentis & Majestatis rei. Nondum apud se statuerat *Edwardus* quam vitæ rationem esset initurus, expletoque triennij tempore redit in Angliam, ignarus eorum quæ auaritia malitiosa confinxerat : Fratrem Londini morantem adit, & initio beneuolè accipitur : Paucos post dies commutatâ mente frater obnuntiat suum nè in conspectum le det ; non posse se per leges Magistratum celare tam facti sceleris nomine proscriptum ; neque subministrare quæ iure debeantur, ni se putaret,

Exiit
hæreditate